

Grön infrastruktur är ett begrepp som ska fånga in alla aspekter av hur landskapets sammanhang påverkar möjligheterna att bevara biologisk mångfald och ekosystemtjänster, i vatten och på land. Infrastruktur är det som måste finnas i ett samhälle för att produktionen ska fungera.

Grön infrastruktur – regional handlingsplan för Stockholms län ger en bra och informativ bild av länet som helhet, inte minst utifrån beslutad RUFS. Det finns bra förslag om samordning och utbildning men att lägga Grön infrastruktur som ett ytterligare lager ovanpå gällande lagstiftningar i planering och prövningar är inte aktuellt. Precis som det står i förordet till remissen så krävs det att vi ska bevara och utveckla den gröna infrastrukturen genom att vi använder mark och vatten på ett långsiktigt hållbart sätt men det får inte inskränka äganderätten. Ingen natur eller marina områden ska skyddas utan att enskilda och allmänna intressen vägs mot varandra. Det måste finnas tydliga syften med skydd och inte bara för skyddandet skull. I kapitel 18.3 nämns problematiken kring ersättning till markägare. Det räcker inte att bara lyfta upp det som en problematik. Det behövs finnas ett tydligt ersättningssystem om staten vill lägga så hårda restriktioner på mark som planerna med exempelvis värdetrakter är, att den blir improduktiv för markägaren. Innan beslut om någon handlingsplan eller arbete med värdetrakter görs måste detta vara utrett och klarlagt av regeringen. Utpekandet av värdetrakter behöver kvalitetssäkras och vara objektivt för att inte bli rättsosäkert. Det får inte bli ett ord som används godtyckligt i syfte att förhindra markanvändning. Det nämns också i remissutgåvan att det stora problemet när man ska peka ut särskilt värdefulla områden är kunskapsbristen i exempelvis den marina miljön. Jordbruksmark lyfts upp som viktigt att bevara och även här finns en markägare, en jordbrukare att ta hänsyn till som behöver få bra möjligheter att fortsätta sin livsmedelsproduktion och inte fler pålagor. Vid ett förändrat klimat kan betydelsen av närproducerad mat komma att öka och redan nu är den efterfrågad. Man skriver att en central förutsättning för att kunna arbeta för grön infrastruktur är en förståelse för viktiga samband i landskapet och var de viktigaste förekomsterna av olika värden finns. Men det måste självklart kombineras med det som måste finnas i ett samhälle för att produktionen ska fungera.

I kapitel 21 lyfts att insatser kräver resurser men någon närmare kostnadsuppskattning har inte gjorts. Det är inte ett hållbart sätt att arbeta fram en innehållsrik handlingsplan och inte ta hänsyn till vilka eventuella kostnader det skulle medföra.

För att skapa en hållbar utveckling måste alltid miljöfrågorna balanseras mot ekonomisk tillväxt och sociala frågor. Om miljöpolitiken genomdrivs med förbud och ökad byråkrati kommer den att leda till att människor slutar att välja det som är bäst för miljön. Stora delar av Stockholms län är glesbygd och även där måste saker och ting fungera. Men denna fråga berör både stad och landsbygd. Man måste kunna både bo och bedriva verksamhet i hela länet. Då måste det ges möjligheter inte mer problematik, det måste vara enkelt att göra bra val. Därför är många föreslagna informationsinsatser och kunskapsunderlag bra.

Kapitel 28 omfattar människors behov och möjligheter till utnyttjande av naturområden och grönområden. Här vill vi särskilt lyfta upp även möjligheter till fler ridleder. Många kommuner i länet har många aktiva inom hästnäringen och fler ridleder främjar och skapar möjligheter till såväl rekreation som ökat företagande. Det kräver bra samarbete och hårt arbete som så mycket annat. Men goda informationsinsatser och kunskapsunderlag vore bra även här.